

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Με συγχωρείς, αγαπητέ μου 'Οκτάβιε, για όλες αυτές τις άγχαριές τις οποίες σου αναβέτο, μα είμαι βέβαιος πως δεν θα δυσανασχετ ήσ ης καθόλου κ' ότι θα ενδιαφερθής για τον άνακαινισμό του μεγάρου μου περισσότερο κ' από μένα τον ίδιο. 'Η Κλάρα — ή όποια με παρακαλεί να σου διαβάσω τους χαρτετιμούς της — κ' εγώ θα σου είμαστε ευγνώμονες γι' αυτό. Σχετικώς με την έσοτερική διακόσμηση του μεγάρου, μπορείς να συμβουλευθής και τον φίλο μας Ψωγάφο Ντέ Λά Παλί, του όποιου το γούστο σ' αυτά τα ζήτηματα είνε μοναδικό. Κάνε τέλος πάντων ό,τι θέλεις και να είσαι βέβαιος ότι, όχι μόνο θα το έγκρινω, αλλά και θα το έπιδιοκίμασω μ' ένθουσιασμό. Σέ χαρετώ και σ' ευχαριστώ. Γ ρ α σ τ ι ώ ν ν τ έ Σ α τ ι ν ι ώ .

('Η μαρκησία Κλάρα ντέ Σατινιό προς τή Μάρθα Ντελμόν). Παρίσι.

Καλή μου Μάρθα, 'Ο χερμόνας έφθασε πειά άγχιος, βαρύς, παγωμένος. Τρεις ήμέρες τώρα ή χιονοθύελλα μαινεται στην περιοχή του Σατινιό κ' όλα γύρω τα έχει σκεπάσει το χιόνι. Πρό όλιγου είχαμε άνεβει με τον Γάστονα στην ψηλότερη ταράτσα του πύργου για να θαυμάσουμε το ύπτεροχο γενικό πανόραμα της φύσεως. Μα ό άέρας φυσούσε τόσο δυνατός εκεί πάνω, όστε για να μη με παρούση, αναγκάστηκα να καταφύγω μέσα στην άγκυλιά του Γάστονου. Πού άλλο θα μπορούσα να βρω ασφαλέστερο καταφύγιο; Τό θέαμα ήταν άγιοιο και μεγαλοπρεπές. Ένοιωθα οίγη να μου περνούν το κορμί καθώς, μέσα στη μανία αυτή των στοιχείων της φύσεως, μ' έσφιγγε ό Γαστών μέσα στα δυνατά χέρια του. Μα δεν ξέρω αν τα οίγη αυτά όφείλοντο στο κρύο ή στην εύτυχία μου.

Τήν περασμένη νύχτα ό χιονοστρόβιλος έκανε μεγάλες καταστροφές στην περιφέρεια. Ξερόζωσε δέντρα, άρπαξε τις στέγες από μερικές καλύβες και σκότισε τρεις Ξυλοκόπους, οι όποιοι είχαν την άπρονοησία να διανκιτερεύουν μέσα στο δέσος.

Οι δυστυχισμένοι!... Τό πρωί πήγα κ' έπισκέφθηκα τις οικογένειές τους και είδα σε πειά άβλιότητα τους άφίνους. Φανάτσου, ό ένας μόνο άπ' αυτούς άφίνει πέντε παιδάκια έντελώς άπροσάτευτα.

Παρακάλεσα τον Γάστονα να ενδιαφερθή γι' αυτές, κ' αυτός άμέσως, χωρίς καμιά συζήτηση, φώναξε τον οικονομό του πύργου και τον διέταξε να τους δινή ταχτικά ένα όρισμένο επίδομα και να τους στέλνη ταχτικά τρόφιμα και ρούχα...

Πόσο καλός είνε ό αγαπημένος μου Γαστών για μένα, μα και για τους άλλους!... Στα ζήτηματα της φιλάνθρωπίας μάλιστα μ' έχει άφηση έντελώς ανεξέλεγκτη και μπορώ να διαθσω όλόκληρη την περιουσία του για τους φτωχούς και για τους δυστυχισμένους, χωρίς να μου λή τίποτε...

Έπειδή όμως κ' εγώ, προκειμένου ν' άνακουφίσω τις δυστυχίες των ανθρώπων, έκμεταλλεύομαι την καλωσύνη του και σκορπίζω άσυλόγηστα τα χρήματά του, του είπα χθές τό βράδυ, την ώρα που τρώγαμε:

— Αγαπημένε μου Γαστών, έρχονται ή έφορτές των Χριστουγέννων... 'Η ύποχρεώσεις μας άπέναντι των φτωχών γίνονται μεγαλύτερες... Γι' αυτό, θα σε παρακαλώ να μη μου κάνης κανένα δώρο για τις γιορτές και να δώσωμε τα χρήματα, με τα όποια θ' αγοράζες τα δώρα σου, στους φτωχούς.

Ένα αγαθό χαμόγελο φώτισε άμέσως τό όραιο πρόσωπο του συζύγου μου και τον άκουσα να μου άπαντά ή με φωνή γλυκεία:

— Όχι, Κλάρα μου... Δεν μπορώ να σε στερήσω από τα δώρα σου... Γιατί θέλεις να με κάνης να χάσω την ευχαρίστηση που θα νοιώσω τη στιγμή που θα σου τα προσφέρω;... Μα μήν άνηχηθείς, καλή μου, για τους φτωχούς σου... Θα διαθέσωμε και γι' αυτούς όσα χρήματα χρειάζονται... 'Η περιουσία μας είνε εύτυχώς μεγάλη και δεν υπάρχει κανένας φόβος να λιγοστεύη άν δώσωμε ένα έκτακτο ποσό για τους φτωχούς...

Μπροστά στην τόσο καλωσύνη του δεν μπόρεσα να κρατηθώ και τον άγκάλιασα λέγοντάς του:

— Πόσο καλός είσαι!

— Πόσο καλός είσαι, Γαστών...

εύτυχιομένη, αγαπημένη μου Μάρθα, μ' έναν τέτοιο σύζυγο;... Μιά τόσο μεγάλη εύτυχία δεν θα την είχα όνειρευτεί ποτέ μου... Μα ύπηρξα πολύ δυστυχισμένη ως τώρα και, καθώς φαίνεται, ό Θεός με λυπήθηκε...

Σέ φιλώ, Κ λ ά ρ α .

('Η μαρκησία Κλάρα ντέ Σατινιό προς τή Μάρθα Ντελμόν). Παρίσι.

Αγαπημένη μου Μάρθα, Θά σου διηγηθώ σήμερα ένα παράδοχο περιστατικό, τό όποιο με κρατεί ακόμα σ' άνησυχία.

Χθές τη νύχτα, άφού μείναμε άρφα στο σαλόνι του πύργου, άπολαμβάνοντας τη δυνατή φωτιά που έκαψε στο τεράστιο τζάκι του, κατά τα μεσάνυχτα ό Γαστών κ' εγώ καληνυχτίσαμε την 'Ιουλία και τον μνηστήρα της και άνεβίκαμε στο διαμερίμα μας. 'Ο Γαστών με συνόδευσε στο δωμάτιό μου, έμεινε μαζί μου άρκετη ώρα και κατόπιν, άφού με φίλησε και με καληνυχτίσε, άποσύνηκε κ' ατόξ στο δωμάτιό του που τό χωρίζει άπ' τό δικό μου ένας μικρός διάδρομος.

Πλάγιασα άμέσως κ' άρχισα να διαθάζω στο φως μιάς μικρής λάμπας τον 'Μάκβεθ' του Σαίξπηρ. Δεν ξέρω γιατί τό άριστούργημα αυτό μου έκανε εκείνη τη νύχτα τόσο μεγάλη έντύπωση. Άκούγοντας τό σφύριγμα του άνέμου που όδούλιζε μαγισμμένος Ξξω και τους στεναγμούς των δέντρων που έγεγοναν κάτω από την όρη του, νόμιξα πως άκούω στριγγιλίσματα μαγισμών που τρέχουν μέσα στους έξημονες έξοχικούς δρόμους τις νύχτες του χειμώνα και στήνουν στα σταυροδρόμια, κάτω από τό πένθιμο φως του φεγγαριού, τους διαβολικούς χορούς των.

'Η ύποβολή μου ήταν τόσο, όστε άφησα τον 'Μάκβεθ' — μία πολυτελή και σπανιστή έκδοση του 17ου αιώνου — και κλείνοντας τα μάτια μου, προσπάθησα ν' άποκοιμηθώ...

Ένας παιδιάνιος φόβος με είχε κυριεύσει και κοικοιωνόμουν με τα σκεπάζματά μου για ν' άσφαλίσω έτσι τον έαυτό μου... Τού κάκου προσπαθούσα ν' άποδιώξω τους άνόητους αυτούς φόβους μου. Θά ήθελα πολύ να φωνάξω τον Γάστονα, γιατί ήξερα πως έτσι μόνο θα ήσυχάζα, μα ντροπέομαι να τον ζυτηνώ, γιατί φοβόμουν μήπως με ερωταυθεί.

Τέλος, έπειτα από άρκετη ώρα άποκοιμήθηκα... Ξέρεις πόσο έλαφρά κοιμάμαι, αγαπητή μου Μάρθα... Γι' αυτό ζύτησα Ξξάφνα άκούγοντας έναν έλαφρό κρότο μέσα στο δωμάτιό μου, σάν να είχε άνοιξή ή πόρτα του...

'Ο φόβος μου ήταν τόσο, όστε δεν τολμούσα ν' άνοιξω τα μάτια μου. Τέντωσα όμως τ' αυτιά μου και πραγματικά μου φάνηκε ότι άκουσα ύπόκωφα βήματα, σάν να είχε μπει κάποιος μέσα στο δωμάτιο. — Γαστών! φώναξα. 'Εσύ είσαι; Μα κανείς δεν μου άπάντησε.

'Ανοιξα τότε τα μάτια μου κ' είδα μιά οκιά, ή όποια έφευγε βιαστικά, άφίνοντας άνοιχτή την πόρτα πίσω της. — Γαστών!... Γαστών!... έφώναξα. Βοήθεια!... Σέ μιά στιγμή είδα τον Γάστονα να όρημά τη τρομερά άνήσυχος στο δωμάτιό μου.

— Τί είνε, τί έχεις, αγαπημένη μου; με ρώτησε. — Νά... Κάποιος μπήκε έδώ μέσα... Δές την πόρτα αυτή... Την είχα άφήσει κλειστή και τώρα είνε άνοιχτή... Ναι, ήταν κάποιος έδώ μέσα!... Τόν είδα τη στιγμή που έφευγε...

'Αμέσως ό Γαστών έτρεξε Ξξω και, ξυπνώντας τό προσωπικό, διέταξε να φράξουν σ' όλόκληρο τον πύργο, από πάνω ως κάτω... 'Επειτα Ξαναγύρισε κοντά μου περιμένοντάς ν' άποτελέσματα της έρευνής. 'Όλες ή πόρτες ήσαν κλειστές κ' ό άνακίδης παρείσακτος δεν θα μπόρουσε να Ξεφύγη.

(Άκολουθεί)